

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars I. Malitia Peccati ex natura sua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Cogita, te esse reum illum mille peccatis onustum, coram DEO tuo justo quidem Judice, sed jam adhuc clementissimo Patre. Roga gratiam agnoscendi malitiam peccati, ut illud ex animo abomineris.

Ingressus.

Vidisti, quem ad Finem creatus sis; quamque pauci Finem illum assequantur: statuisti fugere omne illud, quod à Fine tuo te abducere potest. At quid illud est? solum peccatum est. Hoc solum Cœlos tibi claudit, infernum reſerat. Ergo omnis cura, huc est ver-tenda, ut hujus agnoscas malitiam; hanc enim si agnoscis, peccare nunquam poteris; notitia peccati initium salutis est; haberi autem hæc potest tum ex ipsa natura peccati, tum ex suppliciiis & effectibus. Hinc tria hæc proponam: expende seriò; certè erit vox tua, quæ fuit Machabæorum: parati sumus magis mori, quam patrias DEI leges prævaricari. Aut ea, quæ fuit S. Casimiri: malo mori, quam fœdari!

Pars I.

Malitia Peccati ex Natura sua.

Doctrina. Peccatum est transgressio libera legis divinæ vel humanæ: dum quid agis, loqueris, cogitas, quod lex prohibuit, aut dum
omittis,

omittis, quod præcepit, peccare diceris. Peccator ergo violat legem DEI, etiam dum legem humanam à Superiore latam transgreditur; huic enim obedire lex divina jubet. Peccator violando legem DEI offendit DEum; hinc peccatum dicitur offensa DEI. Atque ex hac peccati natura colligenda est peccati gravitas. DEum offendere ah! quàm terribilis malitiæ res est! si cognosceres, quid sit offensa DEI ab homine facta, stupore attonitus humi corrueres. Offensa tantò est major, quantò dignior est Persona offensa, & offendens vilior. Jam metire Majestatem DEI, metire vilitatem hominis, & habes malitiam peccati in comprehensibilem. Quis igitur est, qui offenditur? Ah obstupescite Cœli! *Scito & vide, quia in Dominum DEum tuum prævaricata es*, ait Scriptura. *In Dominum DEum tuum!* O res terrificam! rumpetur dolore cor tuum, si hoc caperet. Age, quid dico, dum DEum dico? Naturam dico, quàm nihil cogitari potest sublimius, nihil præstantius, excellentius nihil. Naturam, quæ semper ab æterno est, & erit: quæ velut fons inexhaustus largitur creaturis omnibus essentiam, pulchritudinem, bonitatem, & quidquid in eis est: cui decedere nihil potest, nihil accedere: quæ tantùm creaturas omnes superat, quantum lux superat tenebras, creatura nihilum. Nulla regis Majestas divinæ collata Majestati tanti æstimari potest, quanti conditio vermiculi regis Majestati collata. Orbem
com-

complet universum, & sustentat omnia digito virtutis suæ. Omnis creata potentia imbecillitas est, si divinæ conferatur; hæc verbo uno mundum hunc produxit; verbo uno mille alios producere adhuc potest, millies hoc nostro perfectiores; quos omnes & momento uno redigere potest in nihilum. Divitiæ mundi totius sordes & lutum sunt, si divinis comparemus. Majestas tanta est, ut si creaturæ omnes intellectivæ semper in genua provolutæ eam adorarent, nec ab ejus laude per totam æternitatem cessarent, minimam tamen ejus perfectionem satis laudare non possent, aut venerari. Finge pulchritudinem tam eximiam, ut solo sui aspectu omnium rapiat corda mortalium; ut vel semel eam intueri æstimabilius sit, ac omnibus mundi voluptatibus per mille sæcula frui. Cogita Majestatem tam sublimem, cujus in obsequium omnia perpeti tormenta pluris sit æstimandum, ac toti mundo dominari. Cogita bonitatem immensam, quam unâ solum cogitatione offendere pejus sit, ac re ipsa in nihilum redigere Cælos, naturamque destruere universam. Adde Clementiam nullo in patre auditam, quæ injurias innumeras, ab infimo mancipio illatas, patientissimè tolerat, pœnitentibus ad unum verbulum ignoscit, quin & prima eis veniam offert. Adde Liberalitatem tam profusam, ut vota etiam superet; & quasi parùm esset mundum totum nostro bono condidisse, etiam ad cœlestis regni divitias invitet:
adde

adde decorem, qui intuentes in suavissimam
 extasim rapiat & per æternitatem omnem in
 sui contemplatione teneat defixos. His omni-
 bus animo conceptis, quotam Essentiæ divinæ
 partem te attigisse putas? Nec minimam certè.
 Infinite enim major est DEUS omni eo, quod
 ab intellectu creato concipi potest. Cogita
 ergo semper plures & plures perfectiones, eas-
 que centies & millies multiplica: compara eas
 numero stellarum in Cælo; arenulis in littore
 maris, aquarum guttulis in oceano: scito ta-
 men, enormem hanc multitudinem DEI per-
 fectionibus collatam infinitis adhuc modis esse
 minorem, quàm sit parvus vermiculus toti mun-
 do collatus. Quid igitur concipis, dum nomi-
 nari audis DEUM? nimirum Naturam aliquam,
 quæ ab æterno est, in æternum erit; occupat
 omnem locum, scit omnem veritatem; conti-
 net omnes perfectiones; infinite est potens,
 sapiens, pulchra; quam intueri summa beati-
 tudo: Naturam --- quid dico? cogor sanè
 fateri, quod Epictetus fassus est: quò plus la-
 bore in cognitione DEI obtinenda, eò minùs
 à me talem haberi posse, intelligo. Scilicet Ma-
 gnus Dominus, & terribilis est DEUS. Magnum
 vocas, cui vides ad nutum esse magnum fa-
 mulorum gregem; subditas esse urbes & popu-
 los; paratas omnis generis opes & delicias.
 Magnum vocas, cujus Majesta em palatiorum
 amplitudo & forma, hortorum pulchritudo,
 militum numerus & robur, subactorum rebel-
 lium

lium multitudo orbi stupendam faciunt & venerabilem. Quid ni oculos ad DEum tutim convertis, & Magnum exclamas, & Maximum adoras? Est ille DEus, cui innumera Angelorum cohors famulatur, quem laudant Angeli, adorant Dominationes, tremunt Potestates: Est ille DEus, cujus potestas immensa, Majestas infinita - - - quo denuo rapior imbellis homo? *Magnus Dominus & terribilis nimis*: hoc unum dixisse sufficiat. Liceat jam cum S. Bernardo exclamare: Et Majestatem tam terribilem vilis vermiculus audeat irritare? vilis vermiculus? **Obstupescite Cœli!**

Habes ex his ipsis Bernardi verbis, quæ sit persona offendens. Regem offendi à Rege grave est: Regem offendi à vili rustico, mancipio sordido, intolerabilis injuria est. Crescit ergo offensæ magnitudo etiam ex vilitate offendentis. Age, quis ergo audax ille, quis ille impudens, qui tantam tamque terribilem Majestatem offendere audeat? quid queris? Homo est. Homo offensor DEI? DEus offensus ab homine? O portentum! O intolerabile flagitium! ah quantum continent voces hæ: *DEus offensus ab homine*. Quis igitur est homo? quid es, mi studiosè, qui offendere DEum ausus es? Considera corpus, considera animam, & effare, quis sis. An non cum Davide exclamandum est tibi: *Substantia meâ tanquam nihilum ante te*. Corpus si spectas; es frustum ex argilla factum, nupèr e luto emergens, paulò post esca-

D

ver-

vermium, cinis, nihil. Animam si vides, imaginem quidem DEI vides, sed ex se quid boni assequi potest? quid vel cogitare? nihil. Hæreditas tua est ignorantia mentis, malitia voluntatis, imbecillitas ad bonum, inclinatio ad malum: huic hæreditati innumeræ aliæ accedunt miseræ. Totus nimirum animal es, scatenus vitiis, elementorum injuriis expositum, rerum omnium egens, fragile, imbecillum, caducum, ad interitum se ipso tendens. Jam ex adverso Divinæ te Majestatis pone; comparat tuam existentiam nuper cœptam cum vita DEI nécessaire & æterna; tuam vilitatem cum ejus magnitudine; tuam imbecillitatem cum ejus omnipotentia; miseriam tuam & verè mendicam inopiam cum ejus perfectione; te totum cum DEo toto; & quæso, quantus in hac comparatione videri potes? Vide prius, quid sis collatus hominibus omnibus. Fuerunt, eruntque adhuc multa hominum millia: his omnibus si tu ex parte altera compareris, quæso, quantilla portio es? an tanta, quanta est musca homini collata? multò minor. Jam perge: quid, quæso, es collatus uni Angelo? homines omnes uni Angelo collati minus quid sunt, ac pulvisculus collatus toti universo. Si ergo tu jam antè cum hominibus comparatus minus aliquid eras, ac musca, quid jam eris collatus uni Angelo? quid collatus mille imò omnibus Angelis? Cùm verò & omnes Angeli in unum collecti, si cum DEo conferantur, minus sunt

ac

ac muscula Regi maximo collata, collige, quæso, & considera, quantus tu demum esse possis tanto DEO comparatus? *Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo*, ait Isajas. Quid ergo tu? ah! dic denuo: *Substantia mea tanquam nihilum ante te.* Si ergo tua hæc vilitas te coram DEO tam humilem reddere deberet, ut altissimo terrore totus tremens, facie humi prostratâ, ne oculos quidem ad tantam Majestatem auderes attollere, quantæ, obsecro, temeritatis erit frontem adversus tantam Majestatem erigere? Tu, tu vermicule vilissime, tu muscula misera, tu vile, abjectum, sordidum nihilum ausis contra DEum tantum & tam terribilem insurgere, eum laceffere, contemnere, irritare? O Cœli! O proterviam sine modo, sine exemplo! O monstrosam! O inauditam temeritatem! Eò te, tantillum homuncionem, ignobilem terræ vermiculum, eò furoris, eò proterviæ progredi posse, ut, cum supremus ille Cœli terræque Monarcha in altissimo Majestatis solio residens, humillimis coleretur Angelorum obsequiis, tu indignissimis eum modis auderes laceffere? tu DEum? tu putredo? tu paucillum pulvisculi? tu vermicule? O Cœli! Cœli obstupescite! Lucifer, quòd contra DEum hunc se erexerit, temeritas fuit inferis digna: & tamen Angelus fuit; Angelorum nobilissimus fuit; te multò excellentior, multò nobilior. Quanta igitur tua, vilis vermicule, temeritas, contra Tonantem insurgere audentis? Vermiculus si contra Regem,

gem, pygmæus contra gigantem insurgeret, nunquid audacia foret non ferenda? foret, sed tuæ similis non foret. Unum obstupesco, quòd Angeli videntes tantam Regi suo inferri injuriam; quòd creaturæ cæteræ tantâ Creatorem suum ab homine contumeliâ affici videntes, non illico ad vindictam sumendam profiliant, dicentes cum fidei illo Davidis milite: *Quare maledicit canis hic mortuus (Semei) Domino meo regi? vadam & amputabo ei caput.*

Necdum sistamus. Quis est, qui offenditur, & à quo? *In Dominum DEum tuum pravaricata es.* DEus, Creator, Dominus, Pater, Benefactor, Judex offenditur à creatura, servo, filio, ab eo cui beneficia præstita sunt, ab eo quem judicaturus est. *Audite Cœli & auribus percipe terra!* 1. Creator est, quem offendis, mi studiose. Creavit te ex nihilo; ergo te totum ei debebas, uti opus ab artifice factum totum se artificio debet, si is omnia subministravit. Manus tuas DEO debes, oculos, pedes, te totum DEO debes. Ergo non licet vel manum, vel pedem, vel aliud membrum movere nisi ad DEI gloriam. Hinc Spiritus S. ait: *In omni virtute tua dilige eum, qui fecit te.* in omni virtute: sic æquum est. Peccator quid agit? *Audite Cœli! Dominum DEum, qui fecit te, dereliquisti, & oblitus es Creatoris tui.* O quæ injuria, legem ejus à te violari & contemni, cujus nutui servire totus debueras. 2. Conservator est, quem offendis. Architectus domo exstructâ abit;
hæc

hæc enim suâ se mole sustentat. DEus creato homine manum si amoveret, iste in nihilum recideret. Conservat ergo hominem omni momento vitæ. Si ergo pro creatione totum te DEo debes, quanto magis pro diuturna a deo conservatione. Quid tu peccando agis? obsequia novis nominibus debita subtrahis, duplicatâ injuriâ legem ejus contemnis. 3. Pater est, quem offendis. Pater noster, qui es in Cœlis. Quid, quæso, à Patre amantissimo expectare potes, quod non uberius à DEo præstitum fuerit? alimenta, victum, vestitum suppeditant Patres. Quid tibi DEus? *Filios*, ait, *enutrivit & exaltavit*. Enutrivit: O quam pretioso cibo! cibo gratiæ divinæ, inspirationum sanctarum, cibo angelico, Corpore scilicet & Sanguine Eucharistico: enutrivit modo tali, quali nullus patrum prolem suam nutrivit hactenus. Et quid egisti? *Ipsi autem spreverunt me*, ait DEus. Ipsi Filii mei tam pretiose nutriti, tam sanctè educati, Filii mei, Studiosi, sæpius Corpore & Sanguine meo refecti, majoribus à me affecti beneficiis, ac homines alii, spreverunt, contempserunt, conculcârunt Me, Me Patrem suum amandissimum. Obstupescite Cœli! Patri refragari, Patrem contemnere, calcare etiam, O quam enorme scelus! O studiose, nonne ipse est Pater tuus? & huic, quoties peccâsti, insultâsti! non horres ad scelus tuum? non expavescis? 4. Benefactor est, quem offendis. Quid habes, quod non accepisti

pisti ab eo? numera beneficia, si potes, tibi
 collata. Quòd vivis, cujus beneficio vivis?
 nōne DEI? quòd in fide vera natus es, &
 educatus, cui debes? nōne DEO? quòd ab
 innumeris animæ & corporis periculis servatus
 sis hactenus, cui debes? nōne DEO tuo?
 Manus tuæ, fanitas tua, talenta tua à quo
 sunt? nōne à DEO? verè dixit tibi DEUS:
Charitate perpetuâ dilexi te. Nam ab æterno
 disposuit, ut nascereris parente catholico, in
 loco catholico, tempore tali & occasione, ut
 facillimè salvari posses. Dedit parentes, qui te
 applicarent studiis, per quæ excultus ad sanctif-
 sima Ecclesiæ officia præ innumeris aliis ido-
 neum te facere potes. Si parva hæc sunt, ani-
 mam tuam vide, & majora agnosces. Bene-
 factor hic tuus, qui tanta tibi hactenus præsti-
 tit, majora adhuc præstare paratus est in Cælo.
 Et hic ille ipse est, quem offendis. Audite Cœ-
 li! *Filios enutrivi*, tantis, tot ornavi beneficiis,
 & *ipsi spreverunt me*; quin (horreo dicere!)
 quin ipsa adeo beneficia contra DEUM bene-
 factorem adhibuerunt. O audaciam! O pec-
 cati malitiam! Audisti hoc Studiose? ipsa DEI
 beneficia contra DEUM peccando adhibuisti.
 Pecunia à parentibus concessa, talenta tua,
 vires tuæ, valetudo, tempus quid nisi bene-
 ficia DEI sunt, innumeris aliis negata, tibi
 singulari amore concessa? qua autem ratione
 à te adhibita sunt? nōne hæc ipsa fuerunt in-
 strumenta, quibus amandissimum benefacto-
 rem

rem

rem tuum toties, tam protervè offendisti? nonne sanitas, talenta, tempus eò tibi servierunt, ut tantò liberius DEum offenderes, à quo ea tibi data erant? Et leve hoc credis? De mendico quid dices? dederas ei pecuniam pro eleemosyna: is venenum emit, quo te interficeret. De milite quid sentis? accepit is à rege gladium gemmis divitem, velut speciale regii amoris argumentum: ille in donantis jugulum convertit, regem eodem gladio trucidavit. An non ingrati animi prodigia sunt impii ejusmodi? an non mille rogis digni? Tu, tu, Studiose, hoc ingratitude monstrum es; tu, tu ille impius mille inferis dignus. Poterat te DEus creare cæcum, mutum, surdum; poterat te permittere nasci parentibus egenis, ethnicis: non fecit, sed oculos tibi, aures, linguæ usum, innumera alia præstitit beneficia. Et tu hac ejus liberalitate, hac linguâ, his oculis, his beneficiis DEum ipsum quoties offendere ausus es? dum peccâsti, beneficiis DEI contra DEum usus es. O exhorresce tandem ad hanc peccati malitiam!

Redeo ad primum. Quis est, qui offenditur? offenditur DEus. DEus, DEus est, qui offenditur. Non horres, studiose? non toto corpore contremiscis? non peccatum ex animo detestaris? Ah! non agnoscis, quanta, quàm terribilis, quàm infinita sit DEI Majestas. Agnovit nonnihil David & exclamavit: *Nonne DEo subjecta erit anima mea, quia ipse est DEus*

meus? quasi diceret: possibilene est, ut me non subiiciam DEo meo? DEus est: quid ultra requiro? Sed quæro denuo, quid est DEus? hoc enim tibi maxime inculcatum opto. Quid est DEus? Si scirem, quid DEus esset, aiebat ille, aut ipse essem DEus, aut DEus non esset DEus. Ne tamen taceam; considera, quæso, vastitatem terræ nostræ, tot montes, tot maria, tot urbes & regna: omnia hæc DEus uno momento creavit: plura potens verbo uno creare. O quantus Dominus! veniant omnes terræ reges, & vel unam musculam creent: non possunt. Quid ergo hi omnes tanto Domino collati? Vide cælos, augustum illud divinæ Majestatis palatium. Hos ille momento produxit, producere potest innumeros alios. Numerosa stellas: numerosa Angelos, qui omnes ad nutum hujus Domini sunt. O quantus Dominus, qui his omnibus imperat, omnia conservat! Non est DEus noster, DEus imbellis, quales cæca coluit antiquitas. Est ille DEus, qui innumera rebellium Angelorum millia deturbavit ad inferos: qui Parentes nostros primos Paradiso ejecit: murmurantes Judæos jam terrâ absorberi, jam ignitis serpentibus trucidari, jam hostium furore interfici permisit. Est ille DEus, qui urbes scelestas lapsis Cælo ignibus exussit, orbem universum terribili illo diluvio castigavit: Ille DEus, qui in justitia sua succendit Tartarâ, eoque quovis momento peccatoris animam deturbare potest: qui ar-

mare

mare semper potest omnem creaturam contra
 eos, qui Divinæ Majestati reluctantur. Verbo:
Terribilis DEus, & magnus vebementer, & mira-
bilis potentia ejus. Eccl. 43. Et hunc tu DEum,
 hunc Dominum, hunc benefactorum tuum,
 hunc Patrem tuum, hunc Creatorem & Con-
 servatorem tuum, tu -- tu -- vah! tu vilis
 vermicule, tu creatura, tu degener fili, tu nihi-
 lum, tu hunc offendere? hunc irritare? hujus
 leges violare? *Fecisti mala & potuisti*, exclamat
 obstupefactus Jeremias. *Fecisti & potuisti?*
 an possibile fuit, ut hoc auderes? tu contra
 DEum? Horres, credo, si quid humani in te
 est, ad ea, quæ audivisti. Augebo terrorem:
 attende.

Quis est, qui offenditur? *In DEum tuum præ-*
varicata es. Quis DEus tuus? ille singulari jure
 tuus dicitur, qui te redemit. Sic tuus foret
 Dominus, qui te e captivitate Turcica pretio
 oblato eriperet. Quis ergo ille? Scis ipse: Re-
 demptor tuus Jesus est: hic offenditur à te,
 quem suo sanguine, suâ morte redemit ab in-
 feris. Hic quid dicam? O lacrymas! lacrymas,
 & eas cruentas date Cœlites! Jesus tuus, mi-
 studiose, Salvator tuus, Redemptor tuus offen-
 ditur, à te, cujus amore cœlum deseruit, na-
 tus in Bethlehem, in præsepio reclinatus, fri-
 gore, fame, siti, paupertate, contumeliis, op-
 probriis innumeris affectus est: qui pro te ca-
 tenas, verbera, sputa, flagra, ipinas, crucem,
 mortem (& O quam illam acerbam!) sustinuit:

D s

hic

hic, hic à te offenditur. O Jesu mi! O mi studiose, quò me convertam? Jesus omnem amorem, omne obsequium meritis offenditur! O ubi voces, quibus rei gravitatem exponam? Sed utinam (quid dico?) utinam offenderetur tantum, & non acerbius haberetur! Audi, studiose, quid dicat Apostolus: *Rursum crucifigentes sibimetipsis Filium DEI.* Quid est hoc? O Coelites servate me! ergo peccator, dum peccatum admittit, sic offendit Redemptorem suum, ut eum veluti de novo crucifigat? Sic Apostolus docet: catholicus negare non audet. O Jesu! O peccatum! Jesus de novo crucifigitur! ergo peccator Christum quodammodo crucifigit? ergo tu, studiose, dum peccas, in Christum cum Judæis irruis, catenis eum ligas, sputis oneras, colapho cædis, flagellas de novo, coronas de novo, irrides de novo, condemnas de novo, crucifigis, trucidas de novo: non quasi reipsa trucidari adhuc posset, sed quòd tantam ei inferas injuriam, quantam Judæi Christum ligantes, conspuentes, crucifigentes ei intulerunt. O studiose, quid hoc? sic tu cum Jesu tuo agis? quid amplius dici, quid terribilius cogitari potest? sic agere cum Jesu, quem infinito amore complecti æquissimum est! O malitiam ipsam diabolicam majorem! O peccatum quid es! O quam pauci te agnoscunt!

Melius ut agnoscas, ipsam peccati injuriam considera, quam DEo optimo infert. Erras,
si

si cogitas: quid demum mali DEO infertur, si peccem, cum nihil nocere ei valeam? unde ergo peccatum gravem adeo haurit malitiam? Erras, inquam; nam gravissima potest esse injuria, licet corpus non lædat. Jactas v. g. opprobria in regem: non læditur corpus regis: nihil ei nocet. An ideo gravis injuria non est? Sed in quo ipsa peccati injuria posita est? inquires; dicam: in ipso DEI contemptu. Dum peccas, eligis bonum aliquod temporale, lucrum, voluptatem, quam DEUS prohibuit, & quidem ita prohibuit, ut si eam eligeres, jacturam faceres gratiæ & amicitiaë DEI. Eligens igitur in peccato voluptatem, amicitiam DEI voluptati postponis; eam minoris facis ac voluptatem: idem agis, ac si diceres: video, quod tu, O DEUS, mihi prohibeas hanc voluptatem in otio, in lascivia &c. Audio, quod mineres mihi odium & inimicitiam tuam, si voluptatem illam eligam. Non curo ista: malo voluptatem hanc, quam tuam amicitiam: majoris æstimo gaudium hoc, quam te: legem tuam non curo: ego fruar voluptate hac. Te ipsum quaero, an non horrendus est iste Majestatis divinae contemptus? an non injuria gravissima? bonum summum, DEUM infinitum, DEI amicitiam postponere vili, sordidaë, brevissimaë voluptati? Horres, dum audis Christo Barrabam fuisse præpositum, & immanem agnoscis injuriam. Hæc injuria toties à te repetitur, quoties peccatur graviter. Scio, quid dicas:

Non

Non ideò fruor voluptate illâ , non ideò legem violo , ut DEum spernam , aut ejus amicitiam , sed ut genio meo satisfaciam. Cæcum te! hoc ipsum est , quod tantam DEo infert injuriam ; in hoc ipso est contemptus divinæ Majestatis. Servus si tibi obedire renueret , nunquid contemni te ab eo diceres ? Subditus si Domini sui legem sciens violet , nunquid contemnere dicetur Dominum suum ? Nunquid contemnis amicum , cui tergum vertis ; aut judicem , quo præsentem peccas ? At si dicat servus subditusque , se id non ex contemptu facere , verum ut aliquâ voluptate fruatur ; quid tu dices ? hoc dices , credo ; in hoc ipso contemnit Dominum , quòd legem violatis : facta vestra contemptum clamant. Ita certum tibi sit in peccato quovis injuriam DEI terribilem contineri. Hinc Apostolus : *Per Prævaricationem legis DEum inhonoras.*

Injuriam hanc graviorem reddunt circumstantiæ aliquæ , quarum unam alteramue propono. Et primò quidem quæro : ubi peccas ? ubi offendis DEum ? Responde , quod res est : in conspectu DEI. O malitia ! quis subditus adeò effrons est , ut in conspectu regis sui , regi audeat insultare ? regis lacerare decreta &c. scis tu DEum esse ubique , præsentem videre omnia , omnia audire , scire omnia : et præsentem hanc DEI Majestatem adeò non times , ut præsentem , videntem , judicem DEo audeas , quod præsentem viro honesto non auderes ? Le-
gem

gem violas; & adest Legislator? contemnis
 pœnas; & videt iudex? conculcas sanguinem,
 pretium redemptionis tuæ, & videt Redemptor?
 In ipsam DEI faciem renuncias amicitiaë DEI;
 reluctaris ei in faciem; eo spectante ad dæmo-
 nem te convertis? ubi, quæso, injuriam reperies,
 si hæc non est? Secundo, quando peccas?
 Postquam scilicet te DEUS per Baptismum re-
 cepit in gratiam & filium: postquam toties
 sanctissimo Corpore & Sanguine suo te cibavit
 potavitque; postquam vitam pro te dedit &
 sanguinem: eo ipso tempore DEUM offendis,
 quo te conservat, custodit per Angelos, servat
 ab interitu, inhibet dæmonum rabiem, Cœ-
 lum offert; eo tempore -- O pudor! quid sen-
 tis de filio, qui dum inter ulnas tenetur à
 patre, patris faciem conspuerit? impius est, in-
 quies, mille necibus dignus. Tu, tu ille im-
 pius es: teneris inter ulnas verè paternas divinæ
 Providentiæ: fovet te ista, sustentat & con-
 servat. Et tu quid? dum peccas, divinam quo-
 dammodo faciem conspuis, involas in patrem,
 atque, si fieri posset, trucidare attentas. O in-
 juriam, ad quam vel ipsa Tartara cohorescant!
 Unum adhuc quæro, relictis aliis, sed hinc
 velim, totum te colligas. Cur DEUM tuum
 offendis? *Cur me cædis?* quærebat Christus.
 Cur? quam ob causam? quid feci tibi? quid
 per mei offensam quæris? Responde, Studiosè
 mi. Cæteris quæstionibus respondi, non sine
 terrore quidem: sed dum hinc respondere cogi-

to, O! O quantum expavesco! profecto si quid est, quod ingenuum hominem ad lacrymas, ad scelerum detestationem movere possit, hoc ipsum est. Cur ergo DEum offendimus? cur tantâ injuriâ afficimus Patrem nostrum? Dominum nostrum? Redemptorem nostrum? cur? quid peccando lucratur? res sanè ingens sit, necesse est, quia ejus amore DEum nostrum deserimus. Cur? quid hæctenus commodi è peccatis tuis hausisti? quid in illis quærivisti? Non respondes? nec ego ausim. Te ergo quæro, Domine DEus, verbis illis: *Propter quid irritaverunt te, Domine?* propter quid? an ut regnum aliquod aut imperium acciperent? sed ne vel sic quidem debebant te offendere. propter quid? Aures nunc arrige; sic enim DEus per Ezechielem respondet: *Violabant Me* (Violabant, irritabant, contemnebant, me DEum suum, me Dominum suum, me Patrem & benefactorem suum violabant:) *propter* (ah permitte dolor, ut loquar!) *violabant me propter* (O Cœli expavescite!) *violabant me propter* (ah dicamne? an non cor dolore rumpetur; rumpatur sanè, causa justissima est; dicat lingua, quod nisi DEus diceret, dicere non auderem) *violabant me propter pugillum hordei & fragmen panis.* Dixi satis: hæret lingua, stupet calamus. Ah! propter fragmen panis! propter vilem voluptatulam! propter vile lucrum! ob momentaneam delectatiunculam DEum offendere! O! O peccatum! O injuria! O Magne, O in-

æsti-

æstimabilis DEus ! hucne ergo humana progredi potest protervia ? desino , desino mirari , quòd ignes æternos peccato destinaveris : mille , mille inferos para , non sufficient injuriæ tantæ.

Reflexiones. Fusior fui , studiose ; hanc unam enim materiam altissime infixam animo tuo cupio ; quod si impetravero , salus tua loco beato est : peccatum qui agnoscit , in æternum illud non admittet. Pauca denuo seligamus.

I. Si peccatum est offensa tanti & talis Domini ab homine vilissimo facta , & quidem facta per ipsa DEI beneficia , præsentem DEo , tempore quo homini benefecit , ob rem vilissimam : ergo res sanè terribilis est peccatum : ergo errant homines liberè adeò peccantes , quasi res levis esset , aut contemnenda : ergo quasi à facie colubri fugiendum est peccatum. Itane hæcenus egimus ?

II. Audisti , quòd injuria præcipuè consistat in illo contemptu , qui exercetur , dum vilis creatura , vilis voluptas confertur , imò præponitur DEo. Et nunquid exinde summam peccati gravitatem agnoscis ? Dæmon dum ad peccatum te invitatur , velut in lance una DEum ponit , in altera creaturam , delectatiunculam , voluptatem : te incitat , ut eligas , relicto DEo , voluptatem. Horrenda res , DEum creaturæ conferre ! quid erit etiam postponere ? dum peccas , DEum respicis , creaturam eligis : plus apud te valet creatura , quàm DEus. An hoc leve?

leve?

leve? Cui assimilasti me? quærit DEUS per
 Isaiam. Ergo DEUS res tam vilis est? Cogita,
 obsecro, offerri tibi ex una parte Hostiam con-
 secratam, ex altera aleam aut folium pictum:
 jubearis eligere, quod voles. An non horres
 sacratissimam Hostiam cum re vilissima con-
 ferri? quid si esset, qui aleam eligeret, & S.
 Hostiam à se abiiceret? quos inferos satis acer-
 bos reperires? Cur igitur non horres pecca-
 tum omne? in omni peccato gravi idem DEUS,
 qui in S. Hostia continetur, vili voluptatula
 posthabetur. Ergo res terribilis est peccare.
 Non auderes S. Hostiam, de qua dixi, reiicere,
 aleam eligere: ergo nec audeas unquam pec-
 care.

III. Audiisti, per peccatum offendi Redemp-
 torem nostrum, & quasi de novo crucifigi.
 Res certe ea, quæ una satis esse deberet ad
 amorem peccati in nostris animis extinguen-
 dum. In Peruana Provincia Christus cruce
 onustus apparuit adolescenti peccatori, &
 dixit: respice, quam crudeliter propter scelera
 tua habitus sim: an ergo necdum satis me vul-
 nerasti? Studiosè, tuæ illæ loquelæ impuræ,
 tuum otium, tuæ irreverentiæ in templo, tuæ
 illa peccata frære sputa, flagella, spinæ, quibus
 Christum conspuisti, flagellasti, coronasti. Vi-
 de pendentem e ligno Salvatorem tuum, &
 cogita, quod te eodem modo alloquatur: an
 non satis me vulnerasti? vide, quam crudeliter
 me habueris: convertere tandem. Horres
 pro-

profectò, si dæmon tibi offerret Crucifixi effigiem conspuendam, aut pedibus calcandam: cur non horres peccatum quodlibet mortale, in quo parem injuriam non ligno, sed DEO vero infligis? Indignaris lusori illi Mogono, qui Crucifixi effigiem gladio petiit: indignaris Judæis, qui indignè adeò Christum tractârunt: & tu si præsens eis fuisses, an, quæso, ad ulteriora flagella Christo inferenda eos animâs-fes? procul ista! cur ergo tu ipse flagellum jam arripis? socy illi impii flagellum sunt; sermones illi turpes spinæ sunt, quibus flagellare denuo & coronare Christum moliris. Tibi ergo indignare, qui graviora audes, ac Judæi. Isti non agnoverunt (suâ quidem culpâ) DEUM suum: agnoscis tu, & audes tamen? *Quis audivit talia horribilia?* quærit Jeremias. Homo sic agere ausit cum DEO pro se passo & mortuo? Jesus pendet in cruce, & homo audeat peccare, eumque cruce rursus affigere? Studiose, poterisne sic posthac cum Jesu tuo agere? verietur hoc, obsecro, ob oculos tuos, & dum occasio peccandi est, respice Crucifixi effigiem, & dic: Jesus meus tanta pro me passus est, & ego eum de novo affligam? Pöterit hæc cogitatio tentationis vim minuerè, & à peccato te avocare.

IV. Si DEUS offenditur propter pugillum hordei, id est, ob rem levissimam, injuria per peccatum DEO illata non potest non esse gravissima. Sic est: atque hoc opto, ut bene ex-

E

pendas.

pendas. Legitur Christus è sacra Hostia Sacerdotem impium sic allocutus: Quid feci tibi? cur tam indignè me tractas? Occurrant tibi, quæso, hæc verba, dum communicas; cogita sic Christum loqui: Fili mi, studiose mi, quid feci tibi? quomodo offendi te? cur tam indignè me tractas? quid feci tibi, quòd non cesses me offendere per otium, per lusus vetitos, sermones turpes, tactus nefarios &c. desine tandem. Quid tuo Salvatore respondebis? Sanè si non ad hominem, sed ad bestiam, ad saxum ita ille loqueretur, commoveri deberet. Quid quæris, quæso, in peccato? bene V. P. de Hieronymo agebat: Nec pro totius mundi salute oportet vel leviter mentiri; quantò minus facere peccatum grave ob leve gaudium? Quid quæso, judicas de illo, qui consecratam Hostiam Judæo vendidit quatuor crucigeris? O scelus! DEum pretio adeò levi vendere! Studiose, & quid tu? propter pugillum hordei & fragmen panis deseris DEum tuum? veniat dæmon, dicat tibi: ecce procurabo tibi hanc & illam voluptatem in domo ista, si Crucifixi effigiem humi abiicias & conculces: agésne, quod petis? ne si vel mundum totum promitteret. Cur ergo propter pugillum hordei? Prohibet dolor rei huic immorari longiùs: tu expende, & propone meliora. Eò enim omnia tendunt, ut agnoscere incipias peccatum: agnitionem sequetur horror & fuga illius.

Affectus.

Affectus. O infinita, O tremenda Majestas divina! ausimne loqui ad Te, cum sim pulvis & cinis? ausimne vilis ego vermiculus levare ad te oculos meos? ille ego vermiculus, qui te tam protervè ausus sum offendere? Ego, ego creatura illa audacissima sum, ego degener ille filius, ego rebellis ille subditus, qui te Creatorem meum, te Patrem charissimum, te Regem meum & Dominum ausus sum offendere. O lacrymæ ubi estis? potuine ego esse tam protervus & impudens, ut contra te, O DEUS, insurgerem, te contemnerem, leges calcarem, vili etiam creaturæ te posthaberem? potuine? ego Te? ego Te offendere? & Te præsentem? & tempore, quo in me eras maxime beneficus? & per ea ipsa instrumenta, quæ tua erant beneficia? potui, ah potui! negare non possum. Peccavi! inique egi! Beneficiis tuis abusus sum: sanitatem, talenta, vires, pedes, manus, totum me ad tui offensionem impendi! & quam ob causam? pudet meminisse! non promittit mihi dæmon regna mundi omnia, ut olim Christo: vilem voluptatem promittit; momentaneam delectationem exhibuit; & ei obsecutus sum, & Te DEUM offendi! O malitiam! O audaciam meam! O infelicem diem, quo hoc ausus fui! O infelicem horam, quâ tantam Majestatem offendi! non agnovi, Domine, non agnovi tantam esse in peccato malitiam. Nunc agnosco, nunc deprecor, nunc sanctiora promitto. Clementissime DEUS, tua infinita Bonitas huc

me traxit; en habes rebellem, impium, temerarium: puni, Domine, sed non in furore tuo: puni, sed etiam da veniam: abyssus miseriae meae invocat abyssum tuae misericordiae. Miserere mei DEUS!

Proposita. Posthac nullum peccatum, O mi DEUS, nullum peccatum deliberatè admittam. Hoc unum est propositum meum, quod S. Theresiae: Amor mi, nullum posthac peccatum! Non offendam Te, Domine! beneficiis non ultra abutar ad tui offensam: & ut hoc constantius agam, saepe recordabor eorum, quae jam didici; praecipue dum Crucifixi effigiem intuebor, alloquar me verbis S. Bernardi: DEUS meus pendet in patibulo, & ego voluptati operam dabo? iterumne Jesum meum crucifigam? Tantine faciam voluptatem hanc, ut Jesum meum ei postponam?

Petitio. Tu Clementissime Jesu, pro me crucifixe -- O quò me converti? ausimne, O Jesu, me ad te convertere, cujus Passionem toties renovavi? nisi Salvator meus esses, non auderem. Per vulnera tua & mortem tuam te rogo, conforta me in propositis istis, ut te posthac non ultra offendam: da, versetur semper ob oculos meos haec tessera: DEUS offensus ab homine ob rem nullius momenti. *Recita in fine: Anima Christi &c.*

Pars